

“मीठे बच्चे— श्रेष्ठ बन्नको लागि सदा श्रीमतमा चलिराख, लक्ष्मी-नारायण पनि श्रीमतद्वारा नै यति धेरै श्रेष्ठ बनेका हुन्।”

प्रश्नः— भक्तिमा गौमुखको यादगार किन बनाइएको हो?

उत्तरः— किनकि संगममा बाबाले ज्ञानको कलश माताहरूमाथि राख्नु भएको छ। तिमी माताहरूको मुखद्वारा ज्ञान अमृत निस्कन्छ, जसबाट सबै पावन बन्छन्। त्यसैले भक्तिमा गौमुखको याद बनाइदिएका छन्। तिमी गौमाता हौ। तिमीले नै सबैको मनोकामना पूर्ण गर्छौ, त्यसैले यादगार बनेको छ।

गीतः— नयन हीन को राह बताओ.....

ओम् शान्ति। बच्चाहरूले गीत सुन्यौ। भक्तिमार्गका बच्चाहरूले बाबालाई पुकार्छन्— हामी नयनहीन, बुद्धिहीन बनेका छौं, हामीलाई बाटो देखाउनु होस्। हे प्रभु! भन्दै आफ्नो पितालाई याद गर्छन्। उहाँलाई परमपिता भनिन्छ। सबै जीवका आत्माहरूले बाबालाई याद गर्छन्। हामी यस पतित दुनियाँमा धेरै दुःखी छौं। द्वार-द्वार धक्का खाइरहन्छन्। जहाँ जान्छन्, उनको बारेमा केही पनि थाहा छैन— हामी कसको पासमा गएका छौं? शिवको मन्दिरमा जान्छन् तर शिव को हुनुहुन्छ थाहा छैन। जहाँ गए पनि टाउकोले ढोक्छन्। उहाँ को हुनुहुन्छ, कहिले आउनु भएको थियो भन्ने थाहा छैन। लक्ष्मी-नारायणको मन्दिरमा पनि जान्छन् तर जानेका छैनन्— कहिले आएका थिए, कसरी राज्य लिएका थिए। देलवाडा मन्दिरमा आदि देव बसेका छन् तर को हुन् भन्ने थाहा छैन। जगत अम्बाको पासमा जान्छन् तर कहिले आएकी थिइन, के गरेकी थिइन, केही पनि जान्दैनन्। केवल गएर टाउको टेक्छन्। प्रार्थना गर्छन्— बच्चा देऊ, यो देऊ, त्यो देऊ। केही पनि जान्दैनन्। गौमुखमा जान्छन्, कति मेहनत गरेर सिंढी उत्रिने चढ्ने गर्छन्, थाहा केही पनि छैन— त्यहाँ के राखिएको छ? एउटा पत्थरको गौमुख बनाइएको छ, अनि भन्छन् गाईको मुखबाट गंगा जल निस्कन्छ। अब जनावरको मुखबाट अमृत कसरी निस्कन्छ! तीर्थ जान्छन् तर कसैको कर्तव्यलाई जानेका हुँदैनन्— कहिले आए, आएर के गरे? हामी किन पुज्दैछौं? बुद्धिहीन भएका कारण पुकार्छन्— हे प्रभु, हे बाबा भनेर। किनकि उहाँ सबैको पिता हुनुहुन्छ। भनिन्छ— मनुष्यहरूका तीन पिता छन्। पहिलो हुनुहुन्छ आत्माहरूका पिता शिव, दोस्रो हुनुहुन्छ सारा मनुष्य सृष्टि अथवा मनुष्य कुलको रचयिता प्रजापिता ब्रह्मा, तेस्रो फेरि लौकिक पिता। भक्तहरूले पनि एक भगवानलाई याद गर्छन्— नयनहीनलाई बाटो देखाउनुहोस्, जसले गर्दा हामी सदा यस्तो श्रेष्ठ बनौं। यो कलियुग त दुःखधाम नै हो। सत्ययुग हो सुखधाम। जहाँबाट हामी आत्माहरू पाट खेल्न आउँछौं, त्यसलाई शान्तिधाम भनिन्छ। आत्मालाई यो शरीर रूपी बाजा अथवा यी कर्मेन्द्रियहरू यहाँ प्राप्त हुन्छन्, जसद्वारा आत्माले कर्म गर्छ। आत्मा त अविनाशी छ, शरीर विनाशी छ। आत्मा हो पारलौकिक परमपिता परमात्माको सन्तान। शरीर हो लौकिक पिताको सन्तान। आत्माको पिता एक हुनुहुन्छ, उहाँलाई याद गर्नाले वर्सा मिल्छ। बेहदको शान्ति र सुखको वर्सा कुनै पनि मनुष्यबाट मिल्न सक्दैन। चाहे कोही पनि होस्, ब्रह्मा, विष्णु शंकरलाई पनि देवता भनिन्छ, परमात्मा एक शिव हुनुहुन्छ। शिव परमात्माय नमः भनिन्छ, ब्रह्मा परमात्माय नमः भनिदैन। जो यी मन्दिर आदि छन् यिनको कर्तव्यलाई कसैले जान्दैनन्। सबैभन्दा उच्च परमपिता परमात्मा शिव हुनुहुन्छ। अनि उहाँले ब्रह्मा-विष्णु-शंकरको रचना गर्नुहुन्छ। शिव निराकार अलग हुनुहुन्छ,

शंकर आकारी देवता हुन्। परमात्मा एक हुनुहुन्छ, यो पहेली राम्रोसँग सम्झाउनु पर्छ। पहिला सुरुमा त बाबालाई जान्नुपर्छ, जो स्वर्गको रचयिता हुनुहुन्छ। मनुष्य त भक्तिमा धक्का खाई नै रहन्छन्। लक्ष्मी-नारायण त स्वर्गको मालिक हुन्, वहाँ त सधैं सुखै सुख हुन्छ। यहाँ सबै दुःखी छन्। यो दुनियाँ नै पतित छ। सत्ययुगमा पवित्र गृहस्थ आश्रम थियो, यथा राजा रानी तथा प्रजा सबै पावन थिए। पतितलाई पावन बनाउने एकै परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ। राधा कृष्ण सत्ययुगका राजकुमार-राजकुमारी हुन् जो स्वयंवर पश्चात् लक्ष्मी-नारायण बन्छन्। स्वर्गलाई भनिन्छ शिवालय। अहिले बाबाले सबैलाई पावन बनाइरहनु भएको छ तिमी माताहरूद्वारा, जसमाथि नै ज्ञानको कलश राखिन्छ। यहाँ पवित्र राज्य थियो, अहिले छ अपवित्र राज्य। गृहस्थ धर्मको बदला गृहस्थ अधर्म भएको छ। फेरि बाबा आएर पावन बनाउनु हुन्छ। बाबा आत्माहरू सँग कुरा गर्नु हुन्छ— म परमपिता परमात्मा आएको छु। आत्मा परमात्मा अलग रहे बहुकाल... तिमी धेरै समय बिछोडियो। अब एकदम रोगी, कंगाल, कौडी समान बनेका छौ। फेरि तिमीलाई म जस्तै बन्नु छ भने पुरुषार्थ गर। यी माताहरू नै शक्ति अवतार हुन्। शिव बाबालाई आफ्नो पिता मान्छन्। उहाँ सँग योग लगाउनाले शक्ति मिल्छ, जसबाट पाँच विकारमाथि जित प्राप्त गरेर मायाजित जगतजित बन्छन्। यो हार-जितको खेल हो। यो विश्वको इतिहास-भूगोल बुझ्नेपछि तिमी चक्रवर्ती राजा बन्न सक्छौ। बाबा नै स्वर्गको लागि पवित्रता-सुख-शान्तिको वर्सा दिनुहुन्छ। यो राजयोग हो, हठयोगीले राजयोग सिकाउन सक्दैन।

अहिले तिमी बच्चाहरूलाई श्रीमत मिल्छ, जसबाट तिमी श्रेष्ठ बनिरहेका छौ। रावणको मतले तिमी भ्रष्ट बनेका छौ। दुनियाँ अहिले रावणको मतमा चल्ला यति दुःखी कंगाल बनेको छ। जगदम्बा सबैको मनोकामना पूर्ण गर्ने वाला थिइन, उनी पनि माता थिइन्। जगदम्बाले श्रीमतद्वारा सृष्टिलाई स्वर्ग बनाएकी थिइन्, यसैले उनको यति धेरै महिमा गाइन्छ। पवित्रता विना तिमी पवित्र दुनियाको मालिक बन्न सक्दैनौ। आधाकल्प भक्तिमार्ग चल्छ। अब बाबा भन्नुहुन्छ— फेरि पावन दुनियाको मालिक बन्नु छ भने आएर बुझ। अहिले जो श्रीमत मिलिरहेको छ, त्यसमा चल्नु छ। मेरो त एक शिवबाबा, दोस्रो न कोही..... मनुष्यले त ८४ जन्म लिन्छन्। तिमी शिवशक्ति हौ। शिवबाबासँग योग लगाउनाले तिमीलाई शक्ति मिल्छ। नत्र कहिल्यै पनि स्वर्गको मालिक बन्न सक्दैनौ। पारलौकिक पिताबाट संगममा नै २१ जन्मको वर्सा मिल्छ। त्यसैले पुरुषार्थ गर्नु छ। बच्चाहरूको पनि कल्याण गर्नु छ। त्यसपछि तिमी स्वर्गको मालिक बन्ने छौ। यो राजयोगको पाठशाला हो। भगवानुवाच— प्यारा बच्चाहरू, म तिमीलाई राजयोग सिकाउँछु, जसबाट तिमी राजाहरूका राजा स्वर्गको मालिक बन्छौ। केवल बाबालाई याद गर्नु भन्ने अन्त मति सो गति हुनेछ। बाबाले सुखधाममा पठाउनु हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— म स्वयं आएर सबैलाई शान्तिधाम, सुखधाममा लैजान्छु। सत्ययुग त्रेतामा यी भक्ति आदि हुँदैनन्। वहाँ त २१ जन्म अथाह सुख हुन्छ। अब बाबा भन्नुहुन्छ— यस रावणमाथि विजय प्राप्त गर, विकारको लागि विवाह गर्नु आफूलाई बर्बाद गर्नु हो। परमपिता परमात्माले आदेश दिनु भएको छ— पवित्र बन्यौ भने जगतको मालिक बन्छौ। यस दुःखधामबाट शान्तिधाम, सुखधाममा जान चाहन्छौ भने यी कुराहरूलाई बुझ।

तिमीलाई थाहा छ— बाबा सिवाय कुनै पनि मनुष्यलाई भगवान भन्नु गलत हो। भगवान एउटै हुनुहुन्छ। अहिले तिमी बच्चाहरूले शिव परमात्माको, ब्रह्मा विष्णु शंकरको, लक्ष्मी-नारायण आदि सबैको जीवनी जान्दछौ। अहिले तिमी श्रीमतद्वारा यस्तो लक्ष्मी-नारायण समान श्रेष्ठ बन्न सक्छौ। पवित्र त अवश्य बन्नु छ। परमपिता

परमात्माको श्रीमत अनुसार एक बाबालाई याद गरिरह्यौ र पवित्र बन्यौ भने २१ जन्मको राज्य भाग्य मिल्नेछ। कति सहज कुरा छ। यो कुरा बुझनाले तिमी भक्तिको धक्का, रुन कराउनबाट २१ जन्म छुट्न सक्छौ। बुझाउनु पर्छ— सत्ययुगको स्थापना कसरी हुन्छ, अनि यो चक्र कसरी घुम्छ? सारा विश्वको इतिहास भूगोललाई बुझ्नुहोस्। यो कुरा त मनुष्यले नै बुझ्न सक्छ। एक बाबाको श्रीमतमा नै चल्नु छ। सबैमाथि दया त एक बाबाले नै गर्नु हुन्छ। उहाँ ज्ञानका सागर, सुखका सागर हुनुहुन्छ। उहाँले नै यी माताहरूलाई ज्ञानको कलश दिनुहुन्छ, जसबाट माताहरूले सबैलाई पावन बनाउन सक्छन्। बाँकी पानीको गंगाले त पावन बनाउन सक्दैन। यी गौ माताहरू हुन् जसलाई ज्ञान कलश मिल्छ। यहाँ त पढाई हुन्छ, पढेर देवता बन्नु छ। ब्राह्मण, देवता, क्षत्रिय, वैश्य, शूद्र— यी वर्ण हुन्। यसरी यो ८४ जन्मको चक्र घुमिरहन्छ। यस चक्रलाई जानेपछि तिमी चक्रवर्ती राजा रानी बन्न सक्छौ। अच्छा!

बापदादा एवं मीठी-प्यारी जगदम्बाका सिकीलधे बच्चाहरूप्रति यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग, रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) पवित्रताको बलबाट, श्रीमतमा चलेर सृष्टिलाई स्वर्ग बनाउने सेवा गर्नु छ। सबैलाई एक बाबाको आदेश सुनाउनु छ— पवित्र बनेमा पवित्र दुनियाँको मालिक बन्छौं।
- २) सबैलाई तीन पिताको परिचय दिएर दुःखधामबाट शान्तिधाम र सुखधाममा जाने बाटो देखाउनु छ। भट्किनुबाट छुटाउनु छ।

वरदानः— सर्वशक्तिमानको साथको अनुभूतिद्वारा सर्व प्राप्तिहरूको अनुभव गर्ने तृप्त आत्मा भव

जहाँ सर्वशक्तिमान बाबा हुनुहुन्छ, त्यहाँ सर्व प्राप्तिहरूको अनुभव स्वतः हुन्छ। जस्तै बीजमा वृक्ष समाहित हुन्छ, त्यस्तै सर्वशक्तिमान बाबाको साथ छ भने सदा मालामाल, सदा तृप्त, सदा सम्पन्न हुन्छौ। कहिल्यै कुनै कुरामा कमजोर हुँदैनौ। कहिल्यै कुनै कम्प्लेन गर्दैनौ, सदा कम्प्लिट। के गर्ने, कसरी गर्ने... यो कम्प्लेन हुँदैन। किनको क्यू समाप्त। जो सदैव साथ रहन्छ, ऊ जान्छ पनि साथमा।

स्लोगनः— नयनमा नूर जसरी समाहित छ, त्यस्तै बुद्धिमा शिव पिताको याद समाहित होस्।

मातेश्वरीजीको अनमोल महावाक्य

१) “ज्ञान दाताद्वारा मिलेका नयाँ ज्ञानका मुख्य प्वाइन्टहरू”

हामी मनुष्य आत्माहरूलाई पहिला पहिला कुनचाहिँ मुख्य प्वाइन्ट बुद्धिमा राख्नु छ, जसमा खुब अटेन्शन राख्नु छ? पहिला पहिला त आफूलाई यो पक्का निश्चय राख्नु छ— हामीलाई पढाउनेवाला को हो? अर्को प्वाइन्ट छ, हामी सबै मनुष्य आत्माहरू हौं र परमात्मा हाम्रो पिता हुनुहुन्छ। हामी आत्मा बच्चाहरू र परमात्मा बाबा दुवै अलग-अलग चीज हो। तेस्रो प्वाइन्ट— ईश्वर बेअंत पनि हुनुहुन्छ, ईश्वर सर्वत्र पनि

हुनुहुन्न, अब यही ज्ञान बुद्धिमा राख्नु छ। त्यसैले हाम्रो ज्ञान अरूको भन्दा भिन्न छ। भन्न त दुनियाँका मनुष्यले सम्झन्छन्— हामीलाई परमात्माको ज्ञान छ, अब उनीहरू सँग सोध— तपाईंमा कुनचाहिँ ज्ञान छ? भन्नेछन्— ईश्वर सर्वव्यापी हुनुहुन्छ। अहिले परमात्माले त भन्नुहुन्छ— मेरो ज्ञान मद्दारा नै मिल्छ, जस्तै वकिलद्वारा वकालत, डाक्टरद्वारा डक्टरी सिकिन्छ। त्यहाँ वकिल पनि अनेक हुन्छन्, एक वकिलले नपढाए भने अर्कोले पढाउँछ। एक डाक्टरले पढाएन भने अर्को डाक्टरले पढाउँछ, तर यो ईश्वरीय ज्ञान एक परमात्मा बाहेक कुनै पनि मनुष्य आत्मा चाहे साधु, सन्त, महात्मा होस्, उनले पनि पढाउन सक्दैनन्। त्यसैले हामी कसरी मान्ने— यिनीहरूमा कुनै परमात्माको ज्ञान छ? चौथी प्वाइन्ट— परमात्मा युगे युगे आउनुहुन्न बरू परमात्मा कल्प कल्प एकै पटक यस संगमयुगमा अर्थात् कलियुगको अन्त र सत्ययुगको आदि संगम समयमा आउनुहुन्छ र अनेक अधर्महरूको विनाश गराएर एक आदि सनातन सतधर्मको स्थापना गराउनुहुन्छ। अब मानिसहरूले कसरी भन्छन्— परमात्मा युगे युगे आउनुहुन्छ र यस्तो पनि भन्छन्— गीताको भगवान् श्रीकृष्ण, उहाँ द्वापरमा आउनु भएको हो। अब यी सबै कुरालाई सिद्ध गर्नु छ, गीताको भगवान् श्रीकृष्ण होइन, शिव परमात्मा हुनुहुन्छ र त्यो पनि द्वापरमा आउनुहुन्न संगम समयमा आउनु भएको छ। पाँचौँ प्वाइन्ट— गुरु विना घोर अन्धकार कसरी भएको छ, त्यो गुरु को हुनुहुन्छ? मनुष्य सृष्टि उल्टो वृक्ष कसरी हो र हामीले आफ्नो पाँच विकारमाथि जित कसरी प्राप्त गर्न सक्छौं? छैटौँ प्वाइन्ट— हामी उही पाण्डव योद्धा हौं, जसको साथ साक्षात् परमात्मा हुनुहुन्छ। त्यतातिर नै जित छ र सातौँ प्वाइन्ट— परमात्मा स्वयं सर्वशक्तियान् हुनुहुन्छ, जसले परमात्माको पूरा साथ लिएको छ, उनीहरूलाई नै परमात्माद्वारा लाइट माइट दुवै ताज मिल्छ। अब यो सबै कुरा बुद्धिमा राख्नु— यसलाई नै ज्ञान भनिन्छ।

२) “दुर्भाग्यशाली र भाग्यशाली बन्ने आधार के हो?”

दुर्भाग्यशाली र भाग्यशाली— अहिले यो दुई शब्द केको आधारमा चल्छ? यो त हामीलाई थाहा छ— भाग्यशाली बनाउने परमात्मा र दुर्भाग्यशाली बनाउने स्वयं नै मनुष्य हो। जब मनुष्य सर्वदा सुखी हुन्छ तब उनीहरूको राम्रो भाग्य भनिन्छ र जब मनुष्यले आफूलाई दुःखी सम्झन्छन् अनि उसले आफूलाई दुर्भाग्यशाली सम्झन्छ। हामीले यस्तो भन्दैनौं— दुर्भाग्यशाली वा भाग्यशाली कुनै परमात्माद्वारा मिल्छ, होइन। यो मान्नु धेरै मूर्खता हो। परमात्माले त हामीलाई भाग्यशाली बनाउनु हुन्छ तर भाग्यलाई बिगार्नु वा बनाउनु— यो सबै कर्ममा आधारित छ। यो सबै मनुष्यहरूको संस्कारमा भर पर्छ। फेरि जस्तो पाप र पुण्यको संस्कार भनिन्छ, त्यस्तै तकदिर बन्छ तर मनुष्यले यस रहस्य नजान्नुको कारण परमात्मामाथि दोष लगाउँछन्। अहिले हेर मनुष्य आफूलाई सुखी राख्नको लागि कति मायाको तरिका निकाल्छन् फेरि त्यस मायाद्वारा कुनैले आफूलाई सुखी सम्झन्छन् र कुनैले फेरि त्यसै मायाको सन्यास गरेर मायालाई छोडेर आफूलाई सुखी सम्झन्छन्, मतलब कति प्रकारको प्रयत्न गर्छन् तर यति धेरै तरिका गरेर पनि रिजल्ट दुःख तिर नै गइरहेको छ। जब सृष्टिमा अति दुःख हुन्छ तब त्यसै समय स्वयं परमात्मा आएर गुप्त रूपमा आफ्नो ईश्वरीय योग पावरद्वारा दैवी सृष्टिको स्थापना गराएर सबै मनुष्य आत्माहरूलाई भाग्यवान बनाउनुहुन्छ। अच्छा— ओम् शान्ति।